

ler nævnte. Naar jeg f. Ex. vil tage en Mand, der ikke har Tillabelse til Skippernæring, og vil betro ham mit Liv ved at lade ham i sin Baad føre mig f. Ex. over til Skaane, saa bliver denne Mand dog ikke, saa vidt jeg veed, straffet, fordi han gjør dette. Det Samme er Tilfældet med Sagførernæringen. Dersom jeg f. Ex. gaar hen til en Mand, som har Kyndighed i juridiske Sager, uden at være beskiftet Sagfører, og søger Raad og Hjælp i Henseende til en Sag, jeg fører, saa bliver denne Mand dog ikke straffet, fordi han har givet mig et Raad; det bliver jo min egen Sag, om det er et godt Raad, jeg har faaet, eller om jeg har ladet mig narre. Svad nu de Geistlige angaar, da er det ganske vist, at disse ikke ansættes i Embeder, undtagen de have aflagt visse Prøver, der forlanges, og modtaget det Stempel, der fra Statens Side i den Henseende kræves; men paa den anden Side gjøre vi ikke nu, som man gjorde for en Mennefsalder siden, man straffer ikke den, der har givet et Mennefs Raad i sin Sjæls Sag, eller som har holdt en gudelig Tale til Opbyggelse for sine Mennefsfæller osv.; nei, for en Mennefsalder siden straffede man disse Handlinger, da var Forholdet netop saaledes, som det nu er med Hensyn til det, hvormed vi her have at gjøre. Det ærede Medlem gjorde gjældende, hvad der selvfølgelig ikke saaledes i alle Tilfælde kan modbevise, at, naar det er fket, at der er En, som er kommen sig, eller som har troet at være kommen sig ved at bruge et Raad, som En, der ikke er Læge, har givet ham, saa vil det være overordentlig vanskeligt for Vedkommende at sige, om det er det givne Raad, der har hjulpet ham, eller om han er kommen sig ganske og aldeles ved Naturens Hjælp. Men jeg vil dog sige det ærede Medlem, og jeg er overbevist om, at han deri vil give mig Ret, at der er Tilfælde, hvor man dog ved at bruge sin funde Mennefsforstand ikke kan blive fri for den Tro, at det er Raadet, der har hjulpet. Jeg skal saaledes blot eksempelvis nævne Forordninger af et eller andet Læge, der tidt kan være farlige. Det er blot eet Exempel. Jeg har set et Tilfælde, hvor en Mand i et saadant Tilfælde har været hos en Læge, der har anvendt sin største Flib, men dog selv tilsidt maatte indrømme, at han ikke kunde gjøre noget ved ham, og derfor sagde til ham: søg en anden Læge; Manden søgte saa hen til en „Kvalfsalver“; denne var staaet i Stand til at kunne søle og fjende, hvad det var for en Skade, og den Syge gik helbredet fra ham. Naar man saaledes tydelig erfarer, at der i det samme Dieblit, man har modtaget og brugt et Raad, er kommet en Bedring tilstede, saa kan man dog ikke, uden at gaa imod den funde Mennefsforstand, søge at negte, at det har været derved, og ikke blot ved Naturens Selvhjælp, at man er bleven hjulpet, og saaledes vil det dog virkelig være i mange andre Tilfælde, hvor man forsættelig maa lufte Dinene

til, dersom man vil negte, at det virkelig forhold sig saaledes. Men, naar det nu er saaledes, og det forekom mig, at det ærede Medlem i Slutningen af sit Foredrag selv indrømmede det, at der virkelig var rebelige og kyndige Mænd, som vare i Besiddelse af Midler til paa en eller anden Maade at hjælpe deres Mennefsfæller, saa har det stillet sig for os, som om det var en stor Ubillighed, ja endog en Uretfærdighed, en Synd, baade at disse Folk skulle straffes og straffes haardt derfor, og at man negtede dem, der ad anden Veie havde forsøgt at faae Hjælp, at faae den hos dem, det er jo slet ikke Andet, vi have villet. Kan man paa nogen anden og bedre Maade end den, vi have foreslaaet, komme til det Maal, at man kan have denne Ubillighed, denne Uretfærdighed, have vi jo gjentagne Gange erklæret, at det ikke var os om at gjøre, at der blev en Stump tilbage af dette Lovforslag. Naar det ærede Medlem dernæst undertastede selve Lovforslaget en meget skarp og opløsende Kritik, saa forekommer det mig rigtig nok, at dette kan siges at gjøre hans Skarpsindighed mere Ære end hans gode Villie. Jeg kan ikke tro Andet, end at det ærede Medlem, der dog har været tilstede under de tidligere Forhandlinger af denne Sag baade ifjor og i Mar, og ogsaa har fulgt de Forhandlinger, som bleve førte i det andet Thing, den Gang Sagen forelaa der, maa have hørt, navnlig fra den høitærede tidligere Justitsministers Side og fra andre Medlemmers Side den stærke Indvending, der blev fremsat mod Lovforslaget, saaledes som det første Gang kom frem, at der ikke var Sikkerhedsmidler med Hensyn til Indgriben i den bestaaende Ordning af Sindsfygepleie og Fødselskjalpen, og det er af Hensyn til disse stærke Indvendinger, som vi gjerne ville inødefomme, at vi have indsat den Bestemmelse i Loven, som det ærede Medlem nu tog saa haardt fat paa. Er den ikke heldig redigeret, saa hjælp os til at gjøre den heldig, vi ville hjertensgjærne modtage Raad i den Henseende. Der blev sagt, og det med de stærkeste Udtryk, at dersom Forslaget var blevet vedtaget, som det først fremskom her i Thinget uden denne Bestemmelse, kunde Enhver oprette private Sindsfygeanstalter og private Fødselsanstalter, og den høitærede Justitsminister havde ifjor ikke stærkt Ord nok til at udtale sig fordømmeligt mod den ffabelige, ja endog for Sædeligheden fordervelige Indflydelse, det maatte have. Vi ville ikke i mindste Maade række Haand til noget Saadant, og derfor have vi søgt at faae en Bestemmelse, som mulig skulde hjælpe i saa Henseende; er den ikke tilfredsstillende dertil, skulle vi med største Fornøielse gaa ind paa mere betryggende Forholdsregler. Fremdeles talte det ærede Medlem om den store Ubillighed, der skulde være i, at, dersom der var et eller andet Tilfælde, hvor En havde raft Haand til Fødselskjalp, skulde han straffes